

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: (i. d.)

Cím: A pesti utca válsága

Forrás: Szózat

Bp.
(Hely)1921 VII
(Idő) 19

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házinymda 1920

A pesti utca válsága

Aki lovakat „kontreminál” — Az Országos Kaszinó omnibusza — A haldokló autótaxi — A letört fiakkeros Nasicija

A pesti utca, amelyen a napi kenyér után való hajszánk közben annyiszor keresztülrohantunk, súlyos és komoly válsággal küzd. Nem utca-seprőkről és nékről, azaz bocsánat: köztisztasági alkalmazott urakról és hölgyekről van szó, hanem azokról, akiknek az említettek felül kenyeret jelent a pesti utca: a megszürrült konfliskocsisról, a vidám és elegáns fiakkeresről és a taxiutók sofőrjeiről.

A konflis olyan, mint jómagunk. Lerongyolódott és bánatos. Lovával együtt az elmúlt „lótápi” mentes, valódi szénától illatos napok emlékein rágódik. Meginterjúvolom:

— Nem szívesen adok interjút, — mondja. — Panaszkodni úgy sem lehet. Nem is szoktam, meg aztán nem is segítik velem magamon. Pénz nincs. A széna drága. Az utas kevés. Ez a helyzet. Többet nem mondhatok.

Mint riporter, kötelességem a tárgyilagosság, tehát szösz szerint minden megjegyzés nélkül adni a konfliskocsis nyilatkozatát, ugyszintén a fiakkeresét is, akit a Ferenciek-terén sikerült elcsipennem és hosszas kapacitálással nyilatkozatra bírnom. Ime:

— A heizetyük a lehető lekraszab. Teccik dutni, tyütt eszt a Heketüs és csinálta eszt a pénészüke. En aszelett a lekkasztakap pérziánor littek, te most eszt is lekracholta. Teknap kifittek ötlet a Járdirnbe. Nem folt neki pénz. Aszonta ma fok mekfiszet. Most tyürek tyülatül. Persze nem folt neki pénct. Atta nekem ety Nasicer részfény a fu-

varér. Ze á Kerl. Te jó fiyu mekfán aszér. En tutok asztaát. Majt fiszet ha lész neki pénct. Aszelett kaplak minten nap két lepus. (Kétezer korona.) Te aszér én szeretek asztaát a Heketüs. Mikor asztaát monta, hoty minten olcsóp lesz, én elattam a löt. Mintakeltő. Ötfenezet krónér. Mástul kaptam kölcsön két löt. Husvét után véttem két szep löt huszonötezere. Kerestem harmincöt lepus. Most natyon roz a gseft. Asz empereknek nincs pénct. A kaszinó a löfersenyre lövonaton fiszi asz urak.

— Lövonaton? — kérdem esodálkozva.

— Ná, vi haszt téz? — Az ujjaiával csettint, gondolkodik, majd kiböki:

— Ja, omnipuzón. Elfitték a lekjop üzlet. Nekünk hatyták sak asz a pár sidőesküivő. Ja asz ity fan. Amik nem folt lövat, mek szénát, attik kerestüng. Most töp a lovat, mint a kocsis.

Miután többet nem volt hajlandó elmondani, otthagytam. A szembenlevő taxiállomáson kiszemeltem egy soffört, aki azután elég röviden adta elő a következőket:

— A pénzszüke, de főleg a könnyü kereset hiánya: a tőzsdé és az üzletek pangása okozza elsősorban azt, hogy a sofförtől a konfliskocsisig mindenki epedve várja az utast, a „fuvart”. Az emberek ma már nem ülnek olyan könnyen autóba. És a borralaló is nagyon kis összegre zsugerodott össze. Amellett mindenki drágálja a harmincszoros viteldíjat és ugy tesznek, mintha mi legalább is a felét kapnók a taksának. Pedig mi csak keserves száz-százötven koronát kapunk naponként, amiből kint az állomáson, vagy környékén még ebédelni sem lehet jóformán.

Még elpanaszodik vagy egy jó félórát. Eszembe jut: tanácsot adhatnék neki. Kontremináljon automobilt, vagy menjen el — lekracholt — tőzsdésnek.

(i. d.)